

ALEXANDRA VINTHER

WORMENS
VINGER

KRABAT LETLÆST

ALEXANDRA VINTHER

WYRMENS VINGER

KRABAT LETLÆST

Bøger af samme forfatter

Ellen Knivsbærer 1 – Den Skibbrudne

Ellen Knivsbærer 2 – Den Lærde

Ellen Knivsbærer 3 – Den Rejsende

Varsel

Min veninde Chara og jeg sidder på knæ i græsset ved siden af landingsbanen. Vi finder biller, edderkopper og sommerfuglelarver. Noterer, hvor mange forskellige slags der er, og tæller dem til en biologiopgave. Jeg har svært ved at koncentrere mig, for jeg ved, det er en drøm. Selvom det hele er så hverdagsagtigt. Som noget, der kunne ske i morgen.

Ja, faktisk er det derfor, at drømmen sender en spændt sitren ud i mig. Fordi jeg ved, at det er en drøm, og fordi den handler om hverdag. Når jeg får den slags drømme, så ved jeg, at de handler om noget, der vil ske i fremtiden. Noget vigtigt. Ikke store ting måske, men stadig vigtige. Jeg skal bare opdage, præcis hvad det er.

Et par hår har fundet vej ud under mit tørklæde og prikker mig i panden. Jeg stryger dem ind på plads og kaster et blik op på himlen. Den er smukt blå med små hvide skyer, der langsomt driver af sted. Perfekt flyvevejr. Den slags vejr, der får mig til at længes efter, at jeg bliver gammel nok til at flyve andet end svævefly. Men der er et par år endnu, før jeg bliver høj og stærk nok. Modsat svæveflyene er motorfly bygget til voksne, og jeg er kun tolv. Men hvor bliver det spændende, når jeg kan flyve rundt på hele planeten. Hvem ved, måske bliver jeg endda udtaget til at rejse rundt mellem forbundets planeter?

Små pletter dukker op på himlen, lige under en sky. De små pletter danner en lige linje. Det er fly, der nærmer sig. Fly med snurrende propeller. Men der er kun to af de ældre elever ude at flyve med motorfly herfra. Så jeg rejser mig og børster knæene af mine uniformsbukser. Får vi gæster, vil jeg gerne vise, at jeg er stolt af at være her på flyveskolen.

Flyene nærmer sig. Hurtigt. De holder omhyggeligt afstanden til hinanden. Jeg skygger for øjnene med hånden. Chara gør det samme.

”Det er ikke vores. Er det?” Chara vender sig mod mig.

Jeg ryster på hovedet.

Flyene er hvide, og de har sorte kryds på halerne. Krydsene betyder, at de kommer fra planeten Lykurg. En planet langt væk, så hvad laver de her? Så mange?

To af flyene dykker mod os. De vokser hurtigt. Suser ned mod os.

Motorlyden trommer mod mit bryst. De er så tæt på nu, at jeg kan se piloterne bag cockpitruderne. Kun ti meter over jorden. Det er lidt over tagene på de ovale, rundryggede bygninger, der er vores hangarer.

Grå streger kommer fra vingernes forkanter. Det ligner vand, men det er det slet ikke. Hver usynlig dråbe er lavet af metal og vil slå os ihjel. Stregerne rammer jorden et stykke væk, og små sprøjt af jord rejser sig foran dem. De kommer hurtigt nærmere. Vi må væk.

Jeg griber Charas hånd og trækker hende med.

Jeg rammer gulvet og vågner. Dynen er snoet om mig, men selv i mørket er rummet beroligende velkendt. De afrundede vægge synes at omfavne mig og forsikre mig om, at alt er godt. Over skrivebordet er vinduets cirkel nattesort, og et par stjerner blinker til mig.

Det, jeg så i drømmen, er ikke sket. Ikke endnu.

Chara tænder lys, og både det at høre hende og se væggenes velkendte, varme okkerfarver er som et knus.

Charas manke af røde krøller dukker op over kanten af den øverste køje. Hun gnider øjnene og ser ned på mig. ”Illianna, er du okay?”

”Ja.” Ligesom da de hvide fly dykkede mod os, begynder mit hjerte at hamre. På samme tid er jeg bange og vred. Hvad skal Lykurg her? Hvor vover de at skyde efter os. Efter nogen!

Chara klatrer ned til mig. ”Var det et varsel?”

Jeg filtrer mig ud af dynen. ”Ja.”

Men så alvorligt et varsel har jeg aldrig fået før. Før har jeg set Frederik brække anklen. Eller mig selv

begå fejl. Det er småting. Ting, der kan stoppes med en simpel advarsel.

Pas på det våde gulv, Frederik.

Træk et andet papir til prøven, Illianna.

”Det var ikke noget med, at du falder ned fra et træ, vel?” Chara gnider søvn ud af øjenkrogen og smiler.

”Nej.” Varslet glider forbi for mit indre øje. Igen og igen. Jeg har svært ved at tro det. Skyder Lykurg på os, bryder de forbundet. Hvorfor skulle de gøre det? Det giver ingen mening.

Chara tager om mine hænder og får mig ned at sidde på kanten af køjen. Hun studerer mig. ”Det er ikke et normalt varsel, er det? Det er et slemt et?”

Jeg nikker.

Det her varsel giver mig ondt i maven. ”Jeg må tale med rektor Eleos.”

Krig?

Rektor Eleos ligner et to meter højt insekt. Hun er lysegrøn med flødefarvet bug, hovedet er trekantet og består mest af to, store facetøjne. Under hovedet er der en tynd overkrop med to armlignende ben, som hun oftest holder op foran sig. Når hun folder dem helt ud, er de længere end hele hendes krop og de er drabeligt savtakke. Resten af kroppen er oval og drevet frem af seks ben.

Hun er ganske venlig. Ligesom alle de andre mantodeaer. De lever af planter og bygger vores bygninger med en blanding af planetens sand og deres snyt.

Mantodeaerne boede her før os mennesker.

Planeten Uruk har altid været deres hjem. Den er *blevet* vores.

”Du har haft et nyt varsel?” Rektor Eleos lægger hovedet på skrå.

Jeg nikker. Det er uhyggeligt at skulle tale om det. Selvom jeg ved, at jeg må.

Chara skubber til mig med albuen.

”Jeg så fly fra Lykurg angribe os,” siger jeg. ”De var mange, og de skød på os. Lige derude.” Jeg peger ud ad vinduet.

Chara gisper og holder sig for munden.

Eleos tipper hovedet til den anden side. ”Skød de på jer?”

Jeg nikker. Min mave gør ondt.

”Ligesom i ...” Eleos’ små kæber bevæger sig. Hun leder efter et ord. Et ord, hun har lært af os. ”... krig?”

Jeg nikker igen. Min mave er en hård knude.

”Det er alvorligt. Du må med til flyvekonkurrencen og tale med Rådet.”

Jeg har ikke lyst. Bryder mig ikke om at tale foran mange. Slet ikke fremmede.

Men jeg må af sted. Krig er alvorligt. Krig må stoppes. Vi mennesker er få nu. Derfor har vi lovet hinanden, at vi aldrig mere fører krig.

Hvorfor skulle Lykurg så starte en?

Kan min afsløring af deres planer stoppe den?

Kan det være så enkelt?

Alexandra Vinther

Alexandra Vinther er forfatter til noveller, der alle er indenfor de fantastiske genrer, samt fantasyserien om Ellen Knivsbærer.

Hun har en bachelor i historie og har en forkærlighed for fly. Med historikerens briller på næsen har hun set mennesket lave både hårrejsende forfærdelige ting og de absolut mest fantastiske. Gennem sine noveller og romaner vil hun gerne gøre opmærksom på begge dele. Måske endda vove at lægge en hovedvægt på det sidste? For hvem siger, at fremtiden kun kan blive dystert og præget af ødelæggelser?